

Warszawa, dnia 23 lipca 1946 r.

RZECZPOSPOLITA POLSKA
MINISTERSTWO
BEZPIECZEŃSTWA PUBLICZNEGO
Nr. 06158/46.

Ściśle tajne!

Rozkaz Nr. 70

Władze Bezpieczeństwa, Wojsko Polskie, Korpus Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Milicja Obywatelska zadały dotkliwe ciosy zbrojnemu podziemiu reakcyjnemu. Mimo to prowadzi ono nadal wzmożoną walkę przeciwko ustrojowi demokratycznemu w postaci napadów bandyckich na działaczy partii demokratycznych, urzędników państwowych, funkcjonariuszy Bezpieczeństwa i M. O., na żołnierzy W. P. i osoby cywilne, na stacje kolejowe i pociągi w ruchu.

Po zwycięstwie odniesionym przez obóz Demokracji w Głosowaniu Ludowym reakcyjne podziemie widzi jedno jedyne wyjście dla siebie, a jest nim: wzmożenie terroru i sianie prowokacji politycznej i antysemickiej.

Stosując metodę perfidnej prowokacji podziemie nawołuje w ulotkach nawet członków P. P. R. jak i P. P. S., Wojsko Polskie, M. O. i K. B. W. do walki w jednolitym froncie przeciwko Żydom i U. B.

W licznych wypadkach działalność band uchodzi bezkarnie. Bandy nie odczuwają w dostatecznej mierze skutecznych uderzeń Organów Bezpieczeństwa, a szczególnie Wojska, z powodu niedostatecznej gotowości bojowej i zdolności do szybkich działań. Jest to wynikiem niewykonywania istniejących zarządzeń w tym przedmiocie, nie rzadko zaś wynikiem ignorowania dyrektyw Szefów Wojewódzkich Urzędów Bezpieczeństwa Publicznego.

W rezultacie nieskoordynowania działań organów Bezpieczeństwa Publicznego, M. O. i Wojska, wypadków tchórzostwa ze strony poszczególnych dowódców i opieszałości w wykonywaniu rozkazów oraz innych niedociągnięć w realizowaniu istniejących dyrektyw miały miejsce karygodne wypadki.

Dla przykładu przytaczam:

Dnia 28 kwietnia b. r. w okolicy wsi Brzozowo, pow. Wysokie-Mazowieckie połączone bandy „Burego" i „Rekina" napadły na grupę operacyjną por. Grabieńskiego z 13 Batalionu K. B. W. Wojsko rzuciło się do ucieczki, a grupa funkcjonariuszy U. B. i M. O. walczyła do ostatniego naboju. Wskutek przewagi ogniowej 18 funkcjonariuszy U. B. i M. O. dostało się w ręce bandytów, którzy w nieludzki sposób znęcali się nad nimi i wreszcie zamordowali ich.

W nocy na 20 kwietnia r. b. bandyci z grupy „Warszyca" w liczbie ponad 100 ludzi napadli na m. Radomsko, gdzie rozbili więzienie, domy U. B. i P. P. R. Stacjonujący w mieście garnizon K. B. W. nie przedsięwziął należnych środków, w rezultacie czego bandyci zamordowali 17 osób, a wskutek nieobmyślanego i nieskoordynowanego pościgu bandyci rozbroili 25? żołnierzy.

Dnia 8 lipca r. b. grupa operacyjna W. P. w sile 70 żołnierzy, w tej liczbie 2 pracowników U. B., w drodze powrotnej po dokonanej operacji wpadła w zasadzkę koło wsi Wola i nie stawiając oporu, dała się rozbroić przez bandę „Grota". Bandyci uprowadzili funkcjonariuszy U. B. oraz 2 samochody W. P.

W czerwcu r. b. Organy Informacji K. B. W. aresztowały 6 oficerów i 17 szeregowych za udzielanie pomocy bandzie „Orlika". Żołnierze ci, pełniąc służbę ochrony mostów na Wiśle, z rozkazu swych oficerów przepuszczali bandytów przez Wisłę, dostarczali im amunicji, a w czasie prowadzonej operacji ukryli ich na terenie koszar.

Wykonywując polecenie bandy „Orlika" żołnierze ci zamordowali swego oficera polit.-wychowawczego ppor. Murata.

Liczne są wypadki rozbrajania posterunków M. O. bez stawiania oporu przez milicjantów.

4 lipca r. b. zbrodnicze podziemie reakcyjne spowodowało pogrom antyżydowski w Kielcach. Fakt pogromu ani jego rozmiary nie byłyby możliwe, gdyby kierownictwo Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego i Komenda Wojewódzka M. O. stanęły na wysokości zadania.

Za brak natychmiastowego, skutecznego reagowania i brak przedsięwzięcia niezbędnych środków zaradczych, za lekceważenie sytuacji i brak koordynacji działań organów Bezpieczeństwa Publicznego i Milicji Obywatelskiej zostali aresztowani Szef Wojewódzkiego Urzędu Bezpieczeństwa Publicznego mjr. Sobczyński, Wojewódzki Komendant M. O. pplk. Kuźnicki i jego z-ca mjr. Gwiazdowicz.

Dotychczasowy stan walki z bandami nosił charakter wybitnie defensywny. Akcje Organów Bezpieczeństwa były odpowiedzią – i to nie zawsze

skuteczną — na wyczyny bandyckie. Musimy przejść do szerokiej, ofensywnej walki z bandami. Należy bez przerwy prześladować, nękać, nie dając bandom ani chwili spokoju.

Dla osiągnięcia realnych rezultatów należy umiejętnie i mądrze przeplatać rozpracowania agencyjne z operacjami typu wojskowego.

Praca agencyjna Organów Bezpieczeństwa Publicznego na odcinku bandytyzmu jest ciągle niedostateczna i mimo moich niejednokrotnych wskazówek Wojewódzkie Urzędy Bezpieczeństwa Publicznego nie przeprowadziły analizy swoich dotychczasowych metod pracy, nadal stosując utarte, w dużej mierze już bezużyteczne, środki walki.

Taki stan rzeczy w walce z bandytyzmem dalej tolerowany być nie może.

W związku z powyższym

r o z k a z u j ę:

§ 1.

1. Wojewódzkim i Powiatowym Urzędom Bezpieczeństwa Publicznego wzmocnić agencyjne rozpracowanie band, a więc:

a) zaniechać stosowania jako zasady werbunku agentów z pośród aresztowanych, używać wszelkich innych metod dla werbunku agentury w bandach,

b) stworzyć masową sieć informacyjną obsługiwaną przez rezydentów.

2. Milicji Obywatelskiej zawerbować po wsiach na każde 10 gospodarstw przynajmniej jednego informatora, w miastach zaś w każdym domu — jednego, który powinni dostarczać regularnie informacji o bandytach i innych przestępcach.

Informacje zasługujące na specjalną uwagę — należy natychmiast przesłać do Szefów Urzędów Bezpieczeństwa Publicznego.

Posterunki M. O. przekazują spisy informatorów do Wojewódzkich Komend M. O.

3. Za rozszyfrowanie agenta, względnie przyczynienie się do rozszyfrowania wyciągać jaknajostrzejsze konsekwencje do przekazania do sądu włącznie.

Metody i sposoby werbowania agentury oraz zakładania sieci agencyjnej wyjaśnia instrukcja wykonawcza do niniejszego rozkazu.

§ 2.

1. Dyrektorowi Departamentu III Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego, Dowódcy Korpusu Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Szefom Wojewódzkich Urzędów Bezpieczeństwa Publicznego zaktywizować walkę z bandytyzmem, korzystając ze specjalnie opracowanych instrukcyj ze szczególnym uwzględnieniem kwestii koordynacji działań z Wojskiem w myśl wytycznych lipcowych Wojska i U. B.

Dowódca K. B. W. i Dyrektor Departamentu III-go M. B. P.:

a) Opracują i zatwierdzą plan przedsięwzięć operacyjnych przeciwko największym bandom działającym na terenie Rzeczypospolitej Polskiej.

b) Wydzielą odpowiednią ilość wojska i pracowników operacyjnych U. B. w terminie do dnia 29 b. m.

Kierownictwo operacjami obejmą osobiście gen. dyw. Kieniewicz i ppłk. Czaplicki.

2. Szefowie Wojewódzkich Urzędów Bezpieczeństwa Publicznego opracują plany przedsięwzięć operacyjnych i przystąpią do likwidacji pozostałych band, działających w ich terenie.

Termin gotowości grup — 5 sierpnia r. b.

Plany winny być przedstawione do 1. sierpnia r. b. do Departamentu III-go Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego.

Założeniem opracowanych przez Szefów Wojewódzkich Urzędów Bezp. Publ. planów operacyjnych winno być wydzielanie stałych, zbrojnych grup operacyjno-manewrowych dla prowadzenia walki z poszczególnymi bandami.

Zadaniem każdej z tych grup jest ostateczna i całkowita likwidacja bandy, wyznaczonej grupie w/g. planu akcji.

Organizację, skład osobowy i wyposażenie grup operacyjno-manewrowych wyjaśnia instrukcja wokonawcza do niniejszego rozkazu.

§ 3.

Za wszelkie przejawy tchórzostwa i niezachowania postawy żołnierskiej Szefowie Wojewódzkich Urzędów Bezpieczeństwa Publicznego, Wojewódzcy Dowódcy Wojsk Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Wojewódzcy Komendanci M. O. ścigać będą z całą bezwzględnością, a w szczególności:

a) Za wypadki rozbrojenia przez bandy karać niezwłocznie podległych oficerów, żołnierzy oraz funkcjonariuszy i przekazywać niezwłocznie ich sprawy do Rejonowej Prokuratury Wojskowej.

b) We wszystkich wypadkach zerwania operacyj wojskowych ustalić winnych i przekazać ich sprawy do Rejonowych Prokuratorów Wojskowych.

Każda akcja musi być pościgiem i doprowadzić do ostatecznej likwidacji bandy.

Przerwanie akcji po rozproszeniu bandy jest przestępstwem i winno być karane narówni z wypadkami wymienionymi pod p. „a" i „b".

§ 4.

1. Śledztwo w sprawach aresztowanych bandytów kończyć w ciągu 5-ciu dni za wyjątkiem wypadków, gdy tajemnica operacji lub operatywnego śledztwa stoją temu na przeszkodzie.

2. Szefom Wojewódzkich Urzędów Bezp. Publ. przez podległe im Urzędy i Wydziały III śledzić za biegiem rozpraw sądowych w sprawach przekazanych do Wydziałów dla spraw doraźnych przy Rejonowych Sądach Wojskowych i zawiadamiać Dyrektora Departamentu III-go Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego o każdym wyroku zapadłym w tych sprawach z podaniem swej opinii.

§ 5.

Osoby podejrzane o udzielanie jakiejkolwiek pomocy bandytom pociągać do odpowiedzialności sądowej.

§ 6.

Wzmocnić akcję odbierania broni u ludności cywilnej.

O wypadkach zasądzenia za nielegalne przechowywanie lub posiadanie broni podawać do miejscowych gazet, w celu wpływania na tych, którzy jeszcze nie zdali nielegalnie posiadanej broni.

§ 7.

Szefom Wojewódzkich Urzędów Bezp. Publ. uzupełnić do dnia 1 września r. b. skład osobowy Wydziału III do pełnej, przewidzianej etatem, liczby pracowników.

§ 8.

Szefom Wojewódzkich Urzędów Bezp. Publ. usprawnić informowanie Departamentu III Ministerstwa Bezpieczeństwa Publicznego w formie meldunków i raportów specjalnych Wydziału III w myśl mojej dyrektywy z dnia 1. VI. 1945 r.

MINISTER
(—) Radkiewicz St.

Za zgodność:
KIEROWNIK KANCELARII
(—) Duda Janina, kpt.

Rozkaz niniejszy otrzymują:

1. D-ca K. B. W. gen. dyw. Kieniewicz
2. Główny Komendant M. O. gen. dyw. Witold
3. Dyrektor III Dep. M. B. P. pplk. Czaplicki
4. Szefowie Wojew. i Powiat. U. B. P.